

s jednáním N-ovým jen potud, pokud jednání tohoto směřovalo k odcizení cigaret, nemělo by s ním však nic společného v tom směru, pokud N. odcizil něco jiného. V tomto případě nebylo by lze u stěžovatele mluvit o úmyslu společném s úmyslem N-ovým a nemohlo by u něho pro tento nesouhlas úmyslu nastati odsouzení z důvodu spolupachatelství. Zda úmysl stěžovatelův měl širší rozsah, neomezený na krádež určitého předmětu (cigaret), lze zodpovědětí uvážením okolností případu. Pro onen předpoklad mluvila by sice okolnost, že stěžovatel nabádal spoluobžalovaného N-a, jenž mu učinil sdělení o odcizení peněz, k mlčení a že se s ním smluvil, že se druhý den o peníze rozdělí. Důvody rozsudku zdají se této argumentaci nasvědčovati, leč naprostě jistoty neskytají, takže správnost odsuzujícího výroku není pochybnou. Zmateční stížnost, vybudovaná na hořejších úvahách, je proto ve směru shora probraném důvodna i bylo ji vyhovětí a rozsudek zrušiti. Ihned ve věci samé rozhodnouti nebylo zrušovacímu soudu možno, poněvadž otázka co do úmyslu obžalovaného není ve skutkovém ohledu bezvadně rozřešena, důsledkem čehož bylo věc v rozsahu zrušení odkázati na soud prvé stolice k opětnému projednání a rozhodnutí. Kdyby nalézací soud při novém hodnocení průvodů dospěl snad k přesvědčení, že úmysl stěžovatelův nesl se pouze k odcizení cigaret, bude mu, hledě k předpisu Šu 263 tr. ř. po doplněném šetření uvažovati, zda stěžovateli nepadá k tíži pokus krádeže (zločin neb přestupek nedokonané krádeže), při čemž by přicházela v úvahu jako příčina nedokonání trestního činu buď náhoda, že cigarety byly tehda v dotčené místnosti uloženy na jiném místě, než v oné zásuvce, kterou N. otevřel, anebo po případě přeměna vůle hlavního pachatele, jenž, uviděv v zásuvce peníze, rozhodl se odciziti je místo cigaret, anebo zda nepadá jemu, pokud jde o peníze N-em odcizené, jiný trestný čin k tíži, na př. podílnictví zatajováním podle Šu 185 tr. zák.

Čís. 1934.

Byl-li obžalovaný před vynesemím rozsudku při hlavním přelíčení uražen spoluobžalovaným, nemůže ho pro urážku na cti stíhati, nezačoval-li se podle druhého odstavce Šu 263 tr. ř.

(Rozh. ze dne 20. března 1925, Zm II 15/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Javorníku ze dne 16. září 1924 porušen byl zákon v ustanovení §§ 56 a 263 tr. ř., rozsudek ten se zrušuje a obžalovaná Marie W-ová sprostňuje se podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti podle Šu 487 té. zák., jehož se prý dopustila tím, že dne 21. srpna 1924 při hlavním přelíčení u zemského soudu v Opavě křivě obviňovala spoluobžalovanou Vandu G-ovou ze zločinu vyhnání plodů, spáchaných i na jiných osobách, aniž obviňování to šlo tak daleko, by nabylo vlastností, které tu podle Šu 209 tr. zák. býti musí, by se stalo zločinem utržení na cti.

D ů v o d y:

Právoplatným rozsudkem okresního soudu v Javorníku ze dne 16. září 1924 byla Marie W-ová odsouzena pro přestupek proti bezpečnosti cti podle Šu 487 tr. zák. Přestupek ten spatřuje okresní soud v tom, že Marie W-ová u hlavního přeličení dne 21. srpna 1924 u zemského soudu v Opavě proti ní pro zločin vyhnání plodu konaného, před vynešením rozsudku obviňovala křivě Vandu G-ovou ze zločinu vyhnání plodů spáchaných i na jiných osobách. Podle protokolu o tomto hlavním ličení byla tehdaž Vanda G-ová přítomna jako spoluobžalovaná pro zločin podle §§ 5 a 144 tr. zák., nežádala však při tomto přeličení dne 21. srpna 1924 potrestání Marie W-ové pro přestupek urážky na cti, ani si nevyhradila takový návrh, jak toho vyžaduje předpis Šu 263 odstavec druhý tr. ř. a nebyla proto již oprávněna, žalobou dne 11. září 1924 u okresního soudu v Javorníku podanou dodatečně žádati potrestání Marie W-ové. Uvedený předpis musí býti zachován, by vyhověno býti mohlo ustanovení Šu 56 tr. ř., podle něhož o všech souběžných činech trestných vydán býti má jediný konečný rozsudek. Od pravidla toho lze se uchýlití jedině za podmínek Šu 57 tr. ř., kterých však v tomto případě nebylo.

Čís. 1935.

Bylo-li trestní řízení odloženo podle Šu 426 voj. tr. ř. a obviněný byl před vypátráním demobilisován, je pro znovuzahájení řízení příslušným trestní soud civilní.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, N I 24/25).

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, jak hodlá rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti Josefu Š-ovi pro zločin krádeže podle §§ 457, 459, 461 : c, 464 : b voj. tr. zák. mezi vojenským prokurátorem v Praze a státním zástupcem v Kutné Hoře a požádal podle Šu 39 voj. tr. ř. o sdělení názoru Nejvyššího soudu.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zodpověděl dotaz takto:

Na dotaz ze dne 10. února 1925 sděluje Nejvyšší soud, že souhlasí s tím, aby v záporném sporu o příslušnosti mezi státním zástupcem v Hoře Kutné a vojenským prokurátorem v Praze v trestní věci proti Josefu Š-ovi pro zločin krádeže podle §§ 457, 459, 461 c), 464 b) voj. tr. zák. bylo uznáno, že pokračovati v trestním řízení proti Josefu Š-ovi, odloženém podle Šu 426 voj. tr. ř. přísluší civilním soudům trestním, a to z těchto úvah: Proti Josefu Š-ovi, jenž byl dne 10. září 1920 demobilisován, bylo vojenským prokurátorem v Praze trestní řízení, poněvadž pobyt jeho nemohl býti vypátrán, dne 19. listopadu 1921 podle Šu 426 voj. tr. ř. přerušeno až do jeho přistížení. Tímto přerušením, správně odložením podle Šu 426 posl. odst. voj. tr. ř. bylo trestní řízení u vojenského soudu skončeno. Při rozhodování o tom, má-li se trestní řízení takto odložené podle Šu 402 voj. tr. ř. znovu zahájití, pokud se týče